

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

VICTORIA DAHL

Jackson Hole'i triloogia 1. raamat

Püsavalt lähedal, et puudutada

Victoria Dahl
CLOSE ENOUGH TO TOUCH
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Krista Saar
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Victoria Dahl
© 2013 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E09262913
ISBN 978-9949-25-442-2

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

ESIMENE PEATÜKK

SEE TEGI ASJA LÕPLIKUKS: Grace Barretti elu oli läbi. Või vähemalt oli see nii põhjalikult untsu keeratud, et kiire surm oleks selles punktis õnnistus.

Ta oli kahekümne kaheksa aastane, võlgu vihasele ekskalimale, tal oli täpselt 37 dollarit ja 40 senti ning ta oli *siin*.

Wyomingis.

Nojah, tegelikult oli ta Wyomingis olnud juba mitu tundi. Mitu tundi lõputuid beeže mäekünkaid ja paljaid mägesid. Mitu tundi lehma. Ja lambaid. Ja mõningaid veidraid olendeid, keda ta esialgu pidas hirvedeks, enne kui sai neid paremini näha. Hirved ei näe välja, nagu oleks nende väikestele nägudele maalitud eksootilised mustad maskid. Kes põrgut olid need loomad?

Grace värises veidi, kui ta bussist välja astus. Tema jalad puudutasid maapinda ja nüüd ei saanud neid enam tagasi võtta. Ta oli tõepoolest Wyomingis. Ta seisis Wyomingi maakamaral.

„Kurat!“ pomises ta.

Vanemapoolne mees tema ees keeras mureliku naeratusega ringi. „Kuidas palun, ma'am?“

Grace pani käsivarred kaitsvalt vaheliti. „Palun selle pärast vabandust. Ma lihtsalt...“

Mees naeratas ja tõstis käe oma kiilastuva pea juurde, justnagu kavatses kübarat kergitada. „Vabandust.“

Keegi polnud tema ees varem vabandanud. Grace pani käsivarred tugevamini vaheliti, teadmata, kuidas sellesse situatsiooni suhtuda. Õnneks läks mees minema, enne kui ta oli sunnitud vastama.

Grace vaatas ettevaatlikult ringi. Ta teadis pärast Los Angeleses veedetud aastaid, et tuleb valvel olla igäihe ees, kes talle tänaval läheneb, sellest hoolimata, kui lahked ja viisakad võisid inimesed paista. Keegi ei lähenenud, seega nihkus ta juhi poole, kes bussi pagasiruumi luuki lahti tegi. Grace oli harjunud üksi olema, aga selles bussis oli ta peaaegu kaks päeva olnud inimestest ümbritsetud. Ta tundis peaaegu paanikat oma vajadusest vaba olla.

Bussijuht hakkas kotte välja tõstma, asetades need korralikesse ridadesse. Grace pidas ta kätel teraselt silma peal, oodates, millal tema igivana jämedast villasest maskeerimisriidest kott nähtavale ilmub.

Mitte keegi teine ei paistnud nii tähelepanelikult jälgivat. Teised reisijad kallistasid sõpru ja perekonda või lobiisid laisalt üksteisega, samal ajal kui nende pilgud piki horisonti triivisid. Grace heitis mägede poole üksnes kõige põgusama pilgu. Keegi võis sinna tulla ja koti haarata ja läinud olla, enne kui keegi isegi märkas.

Need inimesed ei olnud ilmselt LA-st. Või... ehk ei sisaldanud nende reisikotid igat naeruväärset kallist asja maailmas, mis neile kuulus. Võibolla olid nende kotid täidetud ainult mustade riiete ja odavate suveniiridega rannapuhkuselt. Aga kui Grace'i kott nähtavale ilmus ja maha asetati, hüppas ta ettepoole ja lohistas selle eemale nagu kiskja väärtusliku lihatüki. See oli talle tõstmiseks peaaegu liiga raske, ent ta pidi mingi mooduse leidma. Tal polnud autot ega liigset raha takso jaoks – kui selliseid asju siin

üldse oli – ja ta polnud oma vanatädile öelnud, millal ta saabub. Seega nügis ta seda jalaga edasi.

„Jalaga nügimine,“ sosistas ta ja naeris kergelt, vaadates samal ajal ringi, et näha, kas tema lähedal ei seisa lehmi. Erinevalt ülejäänud Wyomingist näis Jacksoni linn õnnistatult lehmavaba olevat. Ka oli see veidi suurem, kui ta oli oodanud, kustutades tema lootuse, et ta võib lihtsalt mööda peatänavat minna, kuni märkab aadressi, mida otsis. Ta peab abi paluma. See mõte pani ta grimassitama, kui ta sügavalt hinge tõmbas ja ringi vaatas. Võibolla leiaks ta lihtsalt ühe tasuta linnakaardi.

„Bingo,“ pomises ta, kui tema pilk langes suurele sildile, millel seisis vanaaegsete puidust tähtedega *Jackson Hole'i informatsioon*. Grace oli elanud Hollywoodis kaua aega. Kui oli üks asi, mida ta tundis, siis oli see, kuidas turistilõks töötab.

Ta lohistas oma koti üle asfaldi puidust... mis see oli, kõnnitee? Grace pilgutas silmi ja vaatas alla tänavale, seejärel pöördus vaatama teises suunas. Jah, nii kaugele kui silm nägi, olid kõnniteed puidust nagu mõnes Vana-Lääne linnas.

„Vau,“ pomises ta. Need inimesed püüdsid tõepoolest kõvasti, isegi kui ta pidi tunnistama, et see oli äge. Pead raputades tiris ta oma kotti mööda kõnniteed, kuni jõudis brošüürikoskini.

„On teil selle piirkonna tasuta kaarti?“ küsis ta matroonlikult naiselt, kes oli kõrvale pöördunud, et ajalehti korrastada.

„Oh, tere!“ hüüdis naine ringi keerates. „Tere päevast!“

„Tere. Mm. Ma vajan ainult linnakaarti. Midagi lihtsat.“

Naise silmad vilksatasid hetkeks üle Grace'i juuste ja Grace mõtles, mida ta peab küll arvama lillade juustega ja

võitlussaabastes tüdrukust, kes küsib Jacksoni kohta, aga naise naeratus ei löönud kõikumata. „Noh, ma ei hakka valedama. Valikuid on palju. Siin on ametlik linnakaart.“ Ta aetas kokkumurtud brošüüri letile. „Kuid – ärge kellelegi öelge, et mina seda ütlesin – mulle meeldib tegelikult see, mille restoranide ühing on veidi paremini teinud.“

„Täna.“ Grace võttis mõlemad brošüürid ja avas selle, mida naine oli soovitanud.

„Mida te otsite, kallike?“

Kallike? Grace vaatas alla oma T-särgile. Jap. See kuulutas ikka veel üht vana LA burleskiklubi. „Ainult üht tänavat,“ vastas ta vaikselt, lootes, et ei kutsu esile rohkem küsimusi.

„Mis tänavat?“

Grace selitas kurku ja niheles, pilk meelegeitlikult kaarti uurimas, lootes, et leiab selle ise. „Mm, Sagebrush.“

„Sagebrush. See on see pikk. Mis aadress?“ Naise roosa sõrmeküüs osutas kaardi poole, aga liikus mujale, enne kui Grace jõudis tabada, millisele tänavale ta osutas.

„West Sagebrush kuussada viis,“ vastas ta ohtes.

„Oh, see on ilmatu kaugel, seal!“ Naine osutas jälle ja seekord Grace nägi. Pikk joon, mis lookles läbi kogu linna ja järgis siis jõelooget, enne kui lõppes. See näis põhjustavat päris palju tirimist.

„Täna,“ ütles Grace. Ta voltis kaardi uuesti kokku ja tõstis koti üles, hammustades tagasi torina, kui ta kotirihma üle õla seadis. „Sinnapoole?“ Ta kallutas pead suunas, kuhu ta enda arvates pidi minema. Seda laadi asjas oli ta alati päris hea olnud.

„Jap!“

Grace tõmbas sügavalt hinge ja hakkas astuma. Tema saapad astusid puidul raske sammuga.

„Oh, kullake!“

Grace teeskles, et ei kuulnud.

„Kullake, oota! Sa ei jõua kogu seda teed kõndida.“

„Minuga on kõik korras,“ hüüdis ta vastu.

„Kuid siit käib tasuta buss!“

Grace'i saapad lõpetasid astumise. „Tasuta?“

„Täiesti tasuta. Tegelikult peatub see mõne minuti pärast siinsamas. Käib iga poole tunni tagant.“

Grace pöördus tagasi ja silmitses naist kahtlustavalt. „Kas ma pean minema mõne uue elamukompleksi tuurile või midagi taolist?“

„Mis? Oh taevake, ei. See on linnabuss. See peatub ainult paari tänavavahe kaugusel kohast, kuhu sa lähed. West Sagebrush kuussada viis. See on too täkufarm, eks ole?“

„Mis asi?“ Grace pillas koti maha. Ta oli kuulnud jutte, et tema vanatädi on hull vana naine, kuid... „*Mis asi?*“

„Oh, ära pane tähele.“ Naine naeris. „See on lihtsalt üks rumal kohalik hüüdnimi.“

„*Mille* kohta?“

„Hoone.“

Just siis, kui Grace avas suu, et tõelist vastust nõuda, kostis kõnnitee äärest pidurite sisin. Buss oli saabunud ja tal polnud aega rohkem infot saada. Ta hiivas oma koti üles, upitas rihma üle õla ja jooksis bussi juurde. Nagu lubatud, ei paistnud siin sõidupiletit olevat. Bussijuht heitis talle kannatamatu pilgu ja Grace tundis sellest väikest lohutust. Bussisõit võis ju olla tasuta, aga juht oli niisama tülpunud nagu iga bussijuht LA-s.

Olles nüüd vähem kahtlustav, istus Grace bussi eesotsa, nii et ta ei peaks kotti kaugemale tirima, ja võttis seejärel välja kaardi, et näha, millist ristmikku ta otsib.

Paar kvartalit edasi olid puidust kõnnitee asendatud tsemendiga ja kahekorruselised eesetikuga majad muutusid vähem tavaliseks. Selleks ajaks, kui nad jõudsid õige ristmikuni, olid nad möödunud ostukeskusest ja suurest toidupoes. Grace tundis end vähem desorienteeritult, kui ta haaras kellanöörist ja tiris oma koti bussiasmetest alla.

Ta ei julgenud peatuda ja ringi vaadata, kui buss minema sõitis. Tema õlad valutasi juba ja kott ei muutunud põrmugi kergemaks, seega hakkas ta mööda kõrvaltänavat minema, pea maas. Sagebrush oli ainult neli tänavavahet eemal. Ei mingit probleemi.

Selleks ajaks, kui ta järgmisele tänavale jõudis, ahmis ta õhku. „Püha jumal,“ pomises ta ja peatus, et mõned korrad sügavalt hinge tõmmata. Sellest polnud abi. Kõrgus, tuletas ta endale meelde, andis lõpuks alla ja asetaskoti maha. Sulgenud silmad, keskendus ta hapnikule ja ilma koti raskuseta hingas ta normaalselt juba mõne hetke pärast.

Oli ta tõesti mõelnud, et kõnnib kogu selle tee bussijaamast korterini? Naerdes iseenda üle, kuidas ta roomab mööda tänavat, kott turjal, avas Grace silmad ja tõmbas veel sügavamalt hinge.

„Mmm,“ ümises ta. Õhk lõhnas... mõnusalt. Tõeliselt hästi. Karge ja värske ja puhas. Võibolla suudab ta elada ka vähema hapnikuga. Ainult mõnda aega. Ta ei kavatsenud ju sellesse naeruväärsesse väikelinna pidama jääda.

See oli siiski vahva. Linna vanaläanelik osa oli sujuvalt üle läinud kergelt viktoriaanlikuks. Väikesed piparkoogimajad olid eraldatud mõne juhusliku 1960-ndate rantšomajaga. Grace polnud kunagi varem väikelinnas elanud. Võibolla pole sel vigagi, ajutiselt.

Otsekui selleks, et näidata, kuidas ta on eksinud, katkestas ta mõtteid jalgrattakell. Jalgratas sõitis mööda. Jumala aus jalgratas, ehitatud kahe jaoks. Mõlemad jalgratturid lehvitasid, kui nad minema sõitsid. Grace tegi grimassi selle peale, mis nägi välja kui õnne reklaam. See linn kavatseb talle tema viletsust nina peale hõõruda.

Kui jalgratas oli möödunud, tõstis ta oma koti ja rühkis edasi. Ilmus veel üks jalgratas, see oli ühe sõitja, aga vanamoelise jalgrattapasunaga, mida sõitja tuututas, enne kui talle lehvitas. Jah, LA oli kogu selle päikesepaistega piisavalt halb, kuid see linn siin oli lihtsalt liig.

Vancouver oleks loodetavasti parem. Seal oli piisavalt suur filmitööstus. Tal oli seal töö ootamas, kui ta kuue nädala jooksul sinna jõuaks. Ja kui ta teeb head tööd, võibolla saaks ta jumestuskunstnikuna püsiva töökoha seal, kus keegi ei tea, et temaga on raske töötada. *Raske*, sest ta polnud käperdavatele näitlejatele ja ahistavatele bossidele järele andnud. Temale näis see täiesti arukas, aga Los Angeleses oli perselakkumine elulaad.

Grace keeras Sagebrushile ja hakkas aadresse vaatama.

Kui ta märkas lõpuks numbrit 605, oli ta meeldivalt üllatunud. Viktoriaanlik maja ei näinud välja, nagu oleks sel farmiga üldse mingit pistmist. Või täkkudega. See ei olnud kvartali kõige ilusam maja, aga selle värv oli värske ja särav asuursinine. Äärised akende ja etiku ümber olid erkvalged. Koht nägi välja täiuslikult respektaabel.

Siis libises ta pilk kõrvalmajale.

Kõrvalmaja oli *saluun*.